

ПРОЛОГ

След време Джеймс си спомняше единствено звука на вятъра. Металически писък, като нож, прокаран по стъкло, а някъде далеч под него – вой, отчаян и гладен.

Крачеше по дълъг пуст път, по който сякаш не бе минавал никой друг, защото в пръстта нямаше следи. Небето над главата му бе също така празно. Нямаше представа дали е нощ или ден, зима или лято. Единствено гола кафява земя, ширнала се пред него, и сиво небе над главата му.

И тогава го чу. Вятърът се усили, вдигайки листа и чакъл около глезените му, звукът – толкова силен, че почти заглушаваше тропота на маршируващи крака, които се приближаваха.

Джеймс се обърна рязко и погледна зад себе си. Облачета прах се вихреха във въздуха, вдигнати от вятъра. Песъчинки опариха очите му, докато се взираше в пясъчната буря: дузина – не, сто, повече от сто – тъмни фигури идваха към него. Не бяха човешки същества, дотолкова Джеймс можеше да види; макар да не можеше да се каже съвсем, че летят, те като че ли бяха част от бурния вятър. Сенки плющяха около тях като крила.

Вятърът свиреше в ушите на Джеймс, докато те прелитаха над главата му, оплетено кълбо от създания от сенки, които носеха със себе си не просто физически студ, но и усещането за вледеняваща заплаха. Насред шума, който те вдигаха, като нишка, изтъкана на стан, се разнесе шепот.

– Те се събуждат – каза Белиал. – Чуваш ли това, внуко мой? Те се събуждат.

Джеймс седна рязко, борейки се за въздух. Не можеше да диша. Проправи си път нагоре, през пясъка и сенките, и се озова в непозната стая. Затвори очи и отново ги отвори. Не

беше непозната – вече знаеше къде е. Стаята в крайпътната странноприемница, която делеше с баща си. Уил спеше на другото легло; Магнус беше надолу по коридора.

Джеймс стана, потръпвайки, когато босите му крака докоснаха студения под. Отиде безшумно до прозореца и се загледа в затрупаните със сняг поля, искрящи под лунните лъчи, докъдето стигаше погледът.

Сънища. Те го ужасяваха: Белиал идваше в сънищата му, откакто се помнеше. Виждал бе безрадостни демонски кралства, виждал бе как Белиал убива. Не знаеше дори и сега кога един сън бе просто сън и кога – ужасяваща истина.

Черно-белият свят навън бе отражение на пустотата на зимата. Бяха недалеч от замръзналата река Теймар; бяха спрели предишната нощ, когато снегът се бе усилил твърде много, за да могат да яздят. Не беше красива гъста пелена от сняг, нито дори хаотична вихрушка. Този сняг имаше посока и цел, падаше под остър ъгъл над голата, кафява земя, снежинките – безспирен порой от стрели.

Въпреки че цял ден не бе правил друго, освен да седи в каретата, Джеймс беше изтощен. Едва се бе насилил да хапне малко гореща супа, преди да се качи на горния етаж и да рухне в леглото. Магнус и Уил бяха останали в общото помещение, седнали в две кресла близо до огъня, приказвайки на нисък глас. Джеймс предполагаше, че говорят за него. Нека си говорят. Не го беше грижа.

Беше третата нощ, откакто бяха напуснали Лондон с мисията да открият сестрата на Джеймс, Люси, която бе замислила нанякъде заедно с магьосника Малкълм Фейд и съхранения труп на Джеси Блекторн с цел толкова мрачна и плашеща, че никой от тях не искаше да изрече думата, от която всички се страхуваха.

Некромантия.

Важното, подчертаваше Магнус, бе да се доберат до Люси възможно най-скоро. Кое не беше толкова лесно, колкото звучеше. Магнус знаеше, че Малкълм има къща в Корнуол, но не знаеше точно къде, а Малкълм беше блокирал всички опити за проследяване с помощта на руна. Бяха се видели принудени да прибегнат до по-остарял подход – отбиваха се в доста от долноземските кръчми и заведения по пътя,

където Магнус бърбеше с местните, а Джеймс и Уил чакаха в каретата.

– Никой от тях няма да ми каже каквото и да било, ако знаят, че пътувам заедно с ловци на сенки – обяснил бе Магнус. – Ще дойде и вашето време, когато открием Малкълм и трябва да се оправим с него и Люси.

Тази вечер Магнус им бе съобщил, че съществува вероятност да е научил къде е къщата и че дотам има само няколко часа път. Ако се окажеше, че не е правилното място, щяха да продължат.

Джеймс отчаяно искаше да намерят Люси. Не само защото се тревожеше за нея (а той наистина се тревожеше), но и заради всичко останало, което се случваше в живота му. Всичко, което си беше заповядал да пропъди от мислите си и да остави на заден план, докато не открие сестра си и не се увери, че тя е в безопасност.

– Джеймс? – Сънният глас се връза в мислите му. Извърна се от прозореца и видя, че баща му бе седнал в леглото. – Джейми *bach*, какво не е наред?

Джеймс се взря в баща си. Уил изглеждаше уморен, гъстата му черна коса беше разрошена. Хората често казваха на Джеймс, че прилича на баща си, което, знаеше той, беше комплимент. През целия му живот баща му бе най-силният мъж, когото познаваше, най-принципният, най-страстният в любовта. Уил не се съмняваше в себе си. Не, Джеймс изобщо не приличаше на Уил Херондейл.

Опря гръб в студения прозорец и отвърна:

– Просто лош сън.

– Ммм. – Уил придоби замислен вид. – Сънува лош сън и миналата нощ. Както и нощта преди нея. Има ли нещо, за което искаш да поговорим, Джейми?

За миг Джеймс си представи как се изповядва пред баща си. Белиал, Грейс, гривната, Корделия, Лилит. Всичко.

Ала картината в главата му не издържа дълго. Не можеше да си представи реакцията на баща си. Не можеше да си представи как изрича думите. Толкова дълго бе държал всичко в себе си, че не знаеше как да стори друго, освен да продължи да го прави, предпазвайки се по единствения начин, който знаеше.

– Просто се притеснявам за Люси – отвърна Джеймс. – За това в какво ли се е забъркала.

Изражението на Уил се промени. За миг на Джеймс му се стори, че видя как по лицето на баща му пробягва разочарование, макар да не можеше да бъде сигурен в полумрака.

– Тогава се връщай в леглото. Според Магнус е доста вероятно да я намерим, така че ще е най-добре да си починем.

1

ПОЛУМРАЧНИ ДНИ

*„Моят Париж е място, гдето полумрачни дни
преливат в бурни нощи на тъма и злато;
където утрото пристига в хлад облято,
но нощите ухаят, грейнали от златни светлини.“*

Артър Саймънс, „Париж“

Златните плочки на пода искряха под великолепия полилей, който пръскаше капчици светлина като снежинки, отрърскани от клоните. Музиката беше тиха и приятна, усилила се, когато Джеймс излезе от танцуващото множество и протегна ръка на Корделия.

– Танцувай с мен – каза той. Беше красив в черния си сюртук; тъмният плат подчертаваше златните му очи и острите скули. Черна коса падаше над челото му. – Изглеждаш толкова красива, Дейзи.

Корделия улови ръката му. Обърна глава, докато той я водеше към дансинга, и зърна отражението им в огледалото в далечния край на балната зала: Джеймс в черно, а тя до него в дръзка рокля от рубиненочервено кадифе. Джеймс бе свел поглед към нея... не... взираше се в другия край на стаята, откъдето го гледаше бледо момиче в рокля с цвят слонова кост и коса с цвета на кремавобели рози.

Грейс.

– Корделия!

Гласът на Матю я накара да отвори рязко очи. Зави ѝ се свят и тя сложи ръка на стената на съблекалнята, за да се овладее. Сънят наяве (кошмар наяве? Определено не се бе оказал особено приятен) беше невероятно ярък.

– Мадам Босолей иска да знае дали имаш нужда от съдействие. Разбира се – добави Матю пакостливо, – и сам бих ти го оказал, но това би било скандално.

Корделия се усмихна. Мъжете обикновено не придружаваха дори съпругите и сестрите си при шивачката. Когато я посетиха за първи път преди два дни, Матю беше пуснал в действие усмивката си и така бе очаровал мадам Босолей, че тя му позволи да остане в магазина заедно с Корделия.

– Не говори френски – излъгал бе – и ще се нуждае от съдействието ми.

Да му позволят да остане в магазина обаче беше едно. Да го пуснат в пробната, където Корделия тъкмо бе облякла една смуцаващо стилна рокля от червено кадифе, действително би било *un affront et un scandale**... особено в едно толкова изискано модно ателие като това на мадам Босолей.

Корделия отвърна, че е съвсем добре, но миг по-късно на вратата се почука. Една модистка се появи с кука за закопчаване на дрехи и се нахвърли върху копчетата на гърба на роклята, без да чака инструкции (очевидно го беше правила и преди), дърпайки и бутайки Корделия, сякаш си имаше работа с кукла-манекен. Миг по-късно роклята на Корделия беше закопчана, бюстът ѝ – повдигнат, а полите – нагласени, и тя бе отведена в главната стая на шивашкото ателие.

Салонът приличаше на десерт, издържан в бледосиньо и златно като мунданско великденско яйце. При първото им посещение Корделия бе едновременно изненадана и странно очарована да види как показваха стоката си: модели, високи, стройни и изрусени, се разхождаха напред-назад из стаята, с номерирани черни ленти около врата, показващи кой стил демонстрират. Зад врата, скрита с дантелена завеса, имаше изобилие от платове, от които клиентът можеше да си избере: коприна и кадифе, сатен и органза. Изправена пред това богатство, Корделия бе поблагодарила наум на Анна за всичко, на което я беше научила за модата: отказала бе дантелите и пастелните цветове и бързо бе избрала онова, което знаеше, че ще ѝ подхожда. Само за два дни шивачките бяха ушили онова, което си беше поръчала, и сега тя бе тук, за да изпробва завършените тоалети.

* Оскърбление и скандал (фр.). – Б. пр.

И ако се съдеше по лицето на Матю, определено беше направила добър избор. Той се беше настанил в един позлатен стол на черно-бели райета, а върху коляното му имаше отворена книга, скандално дръзката „Клодин в Париж“. Когато Корделия се появи в салона и се приближи до тройното огледало, Матю вдигна глава и зелените му очи потъмняха.

– Изглеждаш толкова красива.

За миг Корделия едва не затвори очи. *Изглеждаш толкова красива, Дейзи.* Само че нямаше да мисли за Джеймс. Не и сега. Не и когато Матю беше толкова мил и ѝ заемаше парите, за да купи тези дрехи (беше избягала от Лондон само с една рокля и отчаяно копнееше за чисти дрехи). Нали и двамата бяха дали обещание; Матю – че няма да пие прекалено, докато са в Париж; Корделия – че няма да се измъчва с мрачни мисли за провалите си: мисли за Люси, за баща ѝ, за брака ѝ. И откакто бяха пристигнали, Матю дори не бе докоснал винена чаша, нито бутилка.

Пропъждайки меланхолията, тя му се усмихна и насочи вниманието си към огледалото. Изглеждаше почти като непозната в собствените си очи. Роклята беше ушита по мярка, деколтето беше дръзко дълбоко, а полите се обвиваха плътно около хълбоците ѝ, преди да се разширят, като стъблото и цветчетата на лилия. Ръкавите бяха къси и бухнали, оставяйки ръцете ѝ голи. Знаците ѝ изпъкваха черни върху светлокафявата ѝ кожа, макар магия да ги криеше от мундански очи.

Според Матю мадам Босолей, чието ателие се намираще на „Рю дьо ла Пе“, където се помещаваха най-прочутите моделиери в света, беше запозната със света на сенките.

– Хипатия Векс си купува дрехите единствено от нея – обяснил ѝ бе на закуска. Миналото на самата мадам бе обвинено в дълбока мистерия, което Корделия намираще за много френско от нейна страна.

Под роклята нямаше почти нищо – очевидно модата във Франция бе роклите да подчертават фигурата. Тънък корсет бе вшит в бодито, на бюста материята бе събрана в розетка от копринени цветя, надолу полата се разширяваше във волани от златна дантела. Беше дълбоко изрязана на гърба, разкривайки извивката на гръбнака ѝ. Беше истинско произведение на изкуството, нещо, което Корделия беше каза-

ла на мадам Босолей (на английски, а Матю го беше превел), когато шивачката се приближи с игленик в ръка, за да огледа резултата от работата си.

Мадам Босолей се изкиска.

– Задачата ми е съвсем лесна – отвърна тя. – Трябва просто да подчертая огромната красота на съпругата ви.

– О, тя не ми е съпруга – каза Матю, а зелените му очи блещукаха. Повече от всичко на света Матю обичаше привидните скандали. Корделия направи физиономия насреща му.

За нейна чест (или пък просто защото бяха във Франция), мадам Босолей дори не трепна.

– *Alors**. Рядко ми се случва да обличам толкова естествена и необичайна красота. Тук модата е все за блондинки, ала блондинките не могат да носят подобен цвят. Той е кръв и огън, прекалено интензивен за бледа кожа и коса. На тях им подхождат дантела и пастел, но госпожица...?

– Госпожица Карстерс – каза Корделия.

– Госпожица Карстерс е избрала съвършения цвят за цвета на кожата си. Когато пристъпите в някоя стая, мадмоазел, ще бъдете като пламъка на свещ и ще привлечате погледи те към себе си като нощни пеперуди.

Госпожица Карстерс. Корделия не беше госпожа Корделия Херондейл много отдавна. Знаеше, че не бива да се привързва към името. Болеше да го изгуби, но това беше само съжаление, каза си тя твърдо. Тя беше Карстерс, Джаханшах. Във вените ѝ течеше кръвта на Рустам. Щеше да се облече в огън, ако поискаше.

– Подобна рокля заслужава истински накит – замислено каза мадам Босолей. – Огърлица от рубини и злато. Тази дрънкулка е хубавка, но е прекалено малка. – Тя побутна малкия златен медальон, който Корделия носеше около шията си. Миниатюрен глобус, висящ от златна верижка.

Беше подарък от Джеймс. Корделия знаеше, че би трябвало да го свали, но все още не беше готова. Незнайно защо, това ѝ се струваше по-окончателен жест, отколкото изличаването на брачната ѝ руна.

– На драго сърце бих ѝ купил рубини, стига да ми позволите – подхвърли Матю. – Уви, тя отказва.

* Е, ами (фр.). – Б. пр.

Мадам Босолей изглеждаше озадачена. Ако Корделия беше любовница на Матю, както шивачката очевидно бе заключила, защо отказваше огърлици? Тя потупа Корделия по рамото, съжалявайки я за ужасния търговски нюх.

– На „Рю дьо ла Пе“ има някои прекрасни бижутери. Може би, ако надникнете във витрините им, ще си промените мнението.

– Може би – отвърна Корделия, потискайки порива да се изплези на Матю. – За момента искам да се съсредоточа върху дрехите. Както приятелят ми обясни, изгубих багажа си по време на пътуването. Дали ще можете да доставите тези тоалети в „Льо Мъорис“ до тази вечер?

– Разбира се, разбира се. – Мадам Босолей кимна и отиде до тезгяха в дъното на стаята, където се залови да пише цифри върху една сметка.

– Сега си мисли, че съм ти любовница – заяви Корделия, сложила ръце на хълбоците си.

Матю сви рамене.

– Това е Париж. Любовниците се срещат по-често от кроасани или ненужно малки чашки за кафе.

Корделия изпуфтя и изчезна обратно в пробната. Опитваше се да не мисли за цената на тоалетите, които бе поръчала, червеното кадифе за студени вечери и още четири: черно-бяла рокля на райета за разходки с жакет в същия цвят; изумруден сатен, поръбен с бледозелено; дръзка вечерна рокля от черен сатен и коприна с цвят на кафе, обточена със златна панделка. Анна би останала доволна, но Корделия щеше да се нуждае от всичките си спестявания, за да върне парите на Матю. Той беше предложил да покрие разходите, настоявайки, че за него не представлява никакъв проблем (изглежда, че баба му и дядо му по бащина линия бяха оставили солидна сума на Хенри), но Корделия не можеше да си позволи да приеме. И така вече бе приела достатъчно от Матю.

След като облече старата си рокля, тя се върна в салона. Матю вече беше платил и мадам Босолей бе потвърдила доставката на роклите до вечерта. Една от манекенките намигна на Матю, докато той съпровождаше Корделия навън в оживените парижки улици.

Беше ясен ден, с яркосиньо небе – тази зима в Париж не

беше валял сняг, за разлика от Лондон, и улиците бяха студени, но светли. Корделия на драго сърце се съгласи да се върнат пеша в хотела, вместо да спрат някой фиакър (парижкият еквивалент на фийтон). Матю, прибрал книгата в джоба на палтото си, все още беше на темата за червената рокля.

– Просто ще грееш в кабаретата. – Матю очевидно смяташе, че е постигнал победа. – Никой няма да гледа танцорките. Е, ако трябва да сме честни, танцорките ще бъдат боядисани в червено и ще носят фалшиви дяволски рога, така че вероятно все пак ще привлекат известно внимание.

Той ѝ отправи усмивката, онази, от която и най-намусените се разтопяваха, а силни мъже и жени ридяха. Самата Корделия не беше неподатлива към силата ѝ. Тя се усмихна в отговор.

– Виждаш ли? – Матю махна с ръка към гледката пред тях – широкия парижки булевард, пъстрите сенници на магазините, кафенетата, където жени с разкошни шапки и мъже в изумителни раирани панталони се топлеха с чаши гъст горещ шоколад. – Обещах ти, че ще си прекараш добре.

Дали наистина си прекарваше добре, зачуди се Корделия. Навярно да. Досега общо взето беше успявала да не мисли за начините, по които ужасяващо се беше провалила пред всички, на които държеше. А нали именно това беше целта на пътуването им. След като изгубиш всичко, помисли си тя, нямаше причина да не приветстваш всички малки радости, които можеш. Не беше ли именно това философията на Матю? Не беше ли това причината тя да дойде тук с него?

Една жена, седнала в близкото кафене и носеща шапка, отрупана с щраусови пера и копринени рози, премести поглед от Матю към Корделия и се усмихна... одобряваща, предположи Корделия, младежката любов. Преди месеци Корделия би се изчервила; сега просто се усмихна. Какво значение имаше, ако хората си помислеха нещо невярно за нея? Всяко момиче би се радвало да има Матю за ухажор, така че нека минавачите си мислят каквото си искат. Нали именно така Матю се справяше с нещата – като пет пари не даваше какво мислят другите и просто беше себе си; изумително с каква лекота му позволяваше то да се движи из света.

Без него Корделия се съмняваше, че би могла да се справи с пътуването до Париж, не и в състоянието, в което се беше

намирала. Той ги беше откарал, недоспали и прозяващи се, от гарата до „Льо Мъорис“, където се беше разтопил в усмивки, лъчезарен и шегуващ се с пиколото. Човек би могъл да си помисли, че си е отспал върху пухен дюшек.

Бяха спали до късно следобед онази първа нощ (в две отделни стаи в хотелския апартамент с обща дневна) и Корделия бе сънувала как изповядва всичките си грехове пред служителя на рецепцията в хотела.

Виждаш ли, майка ми скоро ще ражда, а аз може да не съм там, когато това стане, защото съм прекалено заета да се шляя по света с най-добрия приятел на съпруга ми. Някога носех магическия меч Кортана... може би сте чували за него от „Песен за Ролан“? Е, оказа се, че не съм достойна за него, така че го дадох на брат ми, което, между другото, го поставя в потенциална смъртна опасност от страна не на един, а на двама изключително могъщи демона. Трябваше да стана парабатай на най-близката ми приятелка, но сега това никога не може да се случи. И си позволих да повярвам, че мъжът, когото обичам, може би също обича мен, а не Грейс Блекторн, макар той винаги да е бил директен и откровен за любовта си към нея.

Когато свърши, бе вдигнала глава и бе видяла, че служителят има лицето на Лилит, очите му – кълбо от гърчещи се черни змии.

Поне на мен беше много полезна, миличка, казаха бе Лилит и Корделия се бе събудила с писък, който дълго след това отеква в главата ѝ.

Когато по-късно се бе събудила отново от шума на камериерка, която дърпаше пердетата, се бе възряла с удивление в яркия ден навън, в парижките покриви, маршируващи към хоризонта като послушни войници. В далечината Айфеловата кула се издигаше дръзко в буреносносиньото небе. А в следващата стая – Матю, очакващ я да се присъедини към него в приключение.

През следващите два дни се бяха хранили заедно (веднъж във великолепия „Льо трен блю“ в Лионската гара, който я беше слисал – толкова красиво, като да се храниш в изваян сапфир!), бяха се разхождали заедно из парковете и бяха пазарували заедно – ризи и костюми за Матю в „Шарве“, където си бяха купували дрехите Бодлер и Верлен, рокли и обув-

ки за Корделия. Беше спряла, преди да позволи на Матю да ѝ купи шапки. Несъмнено, беше му заявила, трябваше да има някакви граници. Той бе предложил границите да бъдат чадърите, които бяха задължителна част от доброто облекло и освен това можеха да послужат като оръжие. Корделия се бе изкискала, а после се бе удивила от това колко прекрасно бе да се смее.

И може би най-изненадващо от всичко, Матю напълно бе удържал на обещанието си – не беше близнал и капчица алкохол. Дори бе устоял на неодобрително смръщените лица на келнерите, когато откажеше вино на вечеря. Основавайки се на опита си с пиенето на баща си, Корделия бе очаквала той да се разболее от липсата на алкохол, ала в действителност бе станало тъкмо обратното – Матю бе с бистър поглед и изпълнен с енергия, водеше я къде ли не из центъра на Париж, показваше ѝ забележителности, музеи, градини. Цялото преживяване беше страшно зряло и космополитно, каквато несъмнено беше целта.

Корделия погледна към Матю и си помисли: *Изглежда щастлив*. Искрено, простичко щастлив. И дори това пътуване до Париж да не беше нейното спасение, можеше поне да се погрижи да бъде неговото.

Той я улови за ръката, за да я преведе покрай едно място, където настилката на тротоара беше повредена. Корделия си помисли за жената в кафенето, за това как им се бе усмихнала, мислейки ги за влюбена двойка. Само ако знаеше, че Матю дори не се бе опитал да я целуне. Беше същинско въплъщение на сдържан джентълмен. Веднъж или два пъти, докато си казваха лека нощ в апартамента, на Корделия ѝ се бе сторило, че зърва нещо в очите му, но може би си въобразяваше? Не беше напълно сигурна какво бе очаквала, нито какво мислеше за... ами, за каквото и да било.

– Прекарвам си добре – заяви сега и наистина го мислеше.

Знаеше, че е по-щастлива тук, отколкото би била в Лондон, където щеше да се оттегли в къщата на семейството си на „Корнуол Гардънс“. Алистър щеше да се опита да бъде мил, а майка ѝ щеше да бъде потресена и наскърбена и усилено да понесе товара на всичко това щеше да я накара да поиска да умре.

Така беше по-добре. Беше изпратила бърза бележка на

семейството си от телеграфната служба на хотела, съобщавайки им, че е отишла да обнови пролетния си гардероб в Париж, придружавана от Матю. Подозираше, че ще им се стори странно, но надяваше се, не и тревожно.

– Просто ми е любопитно – добави, докато се приближаваха до хотела с масивната му фасада с балкони от ковано желязо и светлините в прозорците, които обливаха зимните улици в меко сияние. – Спомена, че съм щяла да грея в някакво кабаре? Какво кабаре и кога ще отидем?

– Ами всъщност тази вечер – отвърна Матю, задържайки вратата пред нея. – Тази вечер заедно ще се спуснем в сърцето на ада. Притесняваш ли се?

– Ни най-малко. Просто се радвам, че избрах червена рокля. Ще бъде в тон.

Матю се засмя, но Корделия не можеше да не се зачуди: да се спуснат в сърцето на ада заедно? Какво ли имаше предвид?

* * *

Не откриха Люси на следващия ден.

Снегът не се беше натрупал и пътищата бяха чисти. Балиос и Ксантос се движеха тежко покрай голите стени от жив плет, а дъхът им образуваше бели облачета. По обед стигнаха до Лостуитиел, малко селце навътре от брега, и Магнус се отправи към пивница на име „Вълче проклятие“, за да поразпита. Излезе, клатейки глава, и макар че те все пак отидоха до адреса, който бяха научили по-рано, мястото се оказа изоставена ферма с рухнал покрив.

– Има и друга възможност – каза Магнус, покатервайки се обратно в каретата; ситни снежинки, които вероятно се бяха посипали от останките на покрива, се бяха задържали в черните му ресници. – По някое време миналия век загадъчен джентълмен от Лондон купил стар полуразрушен параклис на Пийк Рок, в рибарско селце на име Полперо. Възстановил мястото, но рядко го напуска. Според местните долноземски клюки е магьосник – понякога нощем от комина излизали лилави пламъци.

– Мислех, че се предполага, че някакъв магьосник живее *тук*. – Уил махна към полуизгорялата селска къща.

– Не всички слухове са верни, Херондейл, но всички до

един трябва да бъдат проучени – отвърна Магнус спокойно. – До няколко часа трябва да се сме стигнали в Полперо.

Джеймс въздъхна безмълвно. Още часове, още чакане. Още тревоги – за Люси, за Матю и Дейзи. За съня му.

Те се събуждат.

– В такъв случай смятам да ви поразсея с една история – заяви Уил. – Историята за адското ми препускане с Балиос от Лондон до Кадаир Идрис, в Уелс. Майка ти, Джеймс, беше изчезнала... отвлечена от негодника Мортмейн. Аз се метнах в седлото на Балиос. „Ако някога си ме обичал, Балиос – подвикнах – нека краката ти бъдат бързи сега и ме отнеси при скъпата ми Теса, преди да я е сполетяло зло.“ Беше буреносна нощ, макар че бурята, която бушуваше в гърдите ми, бе още по-яроствна...

– Не мога да повярвам, че никога досега не си чувал тази история, Джеймс – подхвърли Магнус тихо. Дватамата седяха един до друг в каретата, тъй като още на първия ден бе станало ясно, че Уил се нуждае от цялата срещуположна пейка, за да жестикулира драматично.

Странно бе – цял живот бе слушал истории за Магнус, а сега пътуваше заедно с него. Онова, което бе научил през тези няколко дни, бе че въпреки пищните си дрехи и театрално излъчване, което бе стреснало няколко съдържатели на странонприемници, Магнус беше изненадващо спокоен и практичен.

– Не съм – отвърна Джеймс. – Не и от миналия четвъртък насам.

Не каза, че в действителност му действаше успокояващо да я чуе отново. Дватамата с Люси (която като малка я обожаваше) неведнъж бяха слушали тази история – Уил, последвал сърцето си, втурнал се да спаси майка им, която също го обичала, макар тогава той все още да не го знаел.

Джеймс облегна глава на прозореца. Пейзажът отвън бе станал драматичен – от лявата им страна се спускаха отвесни скали, от дъното на които се носеше ревът на морето, оловносиви вълни, разбиващи се в скалите, които протягаха чепати пръсти високо в сиво-синьото море. Върху един нос в далечината видя да се издига църква, силует на фона на небето, сивата ѝ камбанария – ужасяващо самотна, ужасяващо далеч от всичко.

Гласът на баща му долиташе напевно до ушите му, думите на историята – познати като приспивна песен. Джеймс неволно си помисли за Корделия, четяща му на глас от Ганджеви. Любимата ѝ поема за обречената любов на Лейля и Меджнун. Гласът ѝ – мек като кадифе. *И когато луната разкрила лицето ѝ, хиляда сърца били покорени: никоя гордост, никой щит не можели да устоят на силата ѝ. Лейля било името ѝ.*

Корделия му се усмихна над масата в кабинета. Дъската за шах беше наредена, тя държеше кон от слонова кост в изящната си ръка. Светлината от огъня огряваше косата ѝ, ореол от пламък и злато. „Шахът е персийска игра“, каза му тя. „*Via ba man bazi kon*. Играй с мен, Джеймс.“

„*Kheili khoshgeli*“, отвърна той. Лесно откри думите – те бяха първото, което се бе научил да казва на персийски, макар никога досега да не ги беше казвал на съпругата си. *Толкова си красива.*

Тя се изчерви. Устните ѝ потрепнаха, червени и пълни. Очите ѝ бяха толкова тъмни, че блещукаха... те бяха черни змии, които се стрелкаха, щракаха със зъби към него...

– Джеймс! Събуди се!

Ръката на Магнус беше върху рамото му, разтърсваше го. Джеймс се събуди, давайки се сухо, притиснал юмрук в стомаха си. Намираше се в каретата, макар че небето отвън беше притъмняло. Колко време беше минало? Отново беше сънувал. Този път и Корделия беше въввлечена в кошмарите му. Отпусна се тежко в меката пейка; повдигаше му се.

Хвърли поглед към баща си и видя, че сините му очи го гледат с необичайно за него строго изражение.

– Джеймс, трябва да ни кажеш какво не е наред.

– Нищо няма. – В устата му горчеше. – Заспах... имах друг сън... нали ти казах, притеснявам се за Люси.

– Викаше Корделия – каза Уил. – Никога не съм чувал някой да звучи, сякаш изпитва такава болка. Джейми, трябва да говориш с нас.

Магнус местеше поглед между двамата. Ръката му почиваше върху рамото на Джеймс, тежка от пръстени.

– Извика и друго име – подхвърли той. – Както и една дума. Дума, която доста ме смущава.

Не, помисли си Джеймс. Не. Отвън слънцето залязваше

и фермите, сгушени между възвишенията, сияеха тъмно-червени.

– Сигурен съм, че е някаква глупост.

– Изкрещя името на Лилит. – Магнус впи нетрепващ поглед в него. – Сред долноземците се носят доста слухове за станалото наскоро в Лондон. Историята, така, както аз я чух, никак не ми хареса. Носят се и мълви за майката на демоните. Джеймс, не е нужно да ни казваш какво знаеш. Но ние така или иначе ще разберем. – Той хвърли поглед към Уил. – Или поне аз ще разбера; не мога да гарантирам нищо за баща ти. Той открай време е от бавните.

– Но никога не съм носил руска ушанка – заяви Уил, – за разлика от някои други тук присъстващи индивиди.

– Всички страни допуснаха грешки – каза Магнус. – Джеймс?

– Аз не притежавам ушанка – отвърна той.

Двамата мъже го изгледаха сърдито.

– Не мога да ви разкажа всичко сега – каза Джеймс и усети как сърцето му прескочи един удар: за първи път признаваше, че има нещо за казване. – Не и ако искаме да намерим Люси...

Магнус поклати глава.

– Вече е тъмно и започва да вали, а казват, че пътят по скалите към Пийк Рок е опасен. Най-добре ще е да спрем за тази вечер и да отидем утре сутрин.

Уил кимна; ясно бе, че двамата с Магнус бяха обсъждали плановете си, докато Джеймс спеше.

– Много добре – заяви Магнус. – Ще отседнем в следващата прилична странноприемница. Ще ни запазя частен салон, където ще можем да разговаряме насаме. И, Джеймс – каквото и да става, ще се справим.

Джеймс дълбоко се съмняваше, но му се стори безсмислено да го каже. Вместо това загледа през прозореца как слънцето се скрива, пъхнал ръка в джоба си. Ръкавиците на Корделия, онези, които беше взел от къщата им, все още бяха там, ярешката кожа – мека като венчелистчета на цветете. Пръстите му се склучиха около едната.

* * *

В малка бяла стая недалеч от океана Люси Херондейл ту заспиваше, ту отново се събуждаше.

Когато се бе събудила за първи път тук, в това непознато легло, което миришеше на стара слама, беше чула глас – гласа на Джеси – и се бе опитала да го повика, да му каже, че е в съзнание. Ала преди да успее да го направи, изтощението я беше заляло като студена сива вълна. Изтощение, каквото не бе изпитвала никога преди, каквото дори не си беше представяла, дълбоко като рана от нож. Съзнанието, което едва бе успявала да задържи, ѝ се бе изплъзнало, запращайки я в мрака на собствения ѝ ум, където времето се люшкаше като кораб в бурно море, и тя едва можеше да различи дали е будна, или спи.

В миговете на прояснение бе успяла да зърне само няколко подробности. Стаята беше малка, боядисана в цвят на яйчена черупка; имаше само един прозорец, през който можеше да види вълните на океана, които ту прииждаха, ту се отдръпваха, тъмносиви и увенчани с бяла пяна. Можеше и да ги чуе, ала далечният им грохот често пъти бе примесен с много по-неприятни звуци и Люси не бе сигурна колко от възприятията ѝ бяха истински.

Двама души се отбиваха в стаята ѝ от време на време, за да я нагледат. Единият беше Джеси, другият – Малкълм, много по-неуверено присъствие. По някакъв начин Люси знаеше, че се намират в неговата къща, онази в Корнуол, и именно корнуолското море се плискаше в скалите отвън.

Все още не бе успяла да говори с никого от тях; когато се опиташе, умът ѝ сякаш бе в състояние да оформи думите, но тялото ѝ не се подчиняваше на командите му. Не можеше дори да помръдне пръст, за да привлече внимание към факта, че е будна, и всичките ѝ усилия успяваха единствено да я потопят отново в сън.

Мракът беше не само в ума ѝ. В началото си бе помислила, че е познатият мрак, който идваше, преди сънят да донесе ярките цветове на сънищата. Ала този мрак беше *място*.

И в това място Люси не беше сама. Макар да изглеждаше като пустош, в която се рееше безцелно, Люси долавяше присъствието на други, не живи, но не и мъртви, безтелесни, душите им се носеха в бездната, ала никога не се сблъскаваха помежду си, нито с нея. Бяха нещастни тези души. Не

разбираха какво се случва с тях. Безспирен вой се изтръгваше от тях, вик без думи на болка и тъга, който проникваше под кожата ѝ.

Люси почувства как нещо я докосва по бузата и това я накара да се върне в тялото си. Отново се намираше в бялата спалня, а онова, което я докосваше по бузата, беше ръката на Джеси; знаеше го, без да е в състояние да отвори очи или да помръдне, за да отговори.

– Плаче – каза Джеси.

Гласът му. Имаше дълбочина, плътност, каквато не бе притежавал, докато беше призрак.

– Може би сънува кошмар. – Гласът на Малкълм. – Джеси, тя е добре. Използва огромна част от енергията си, за да те съживи. Нуждае се от почивка.

– Не разбираш ли... то е *понеже* ме съживи. – Гласът на Джеси му изневери. – Ако не се излекува... никога няма да си простя.

– Тази нейна дарба. Способността да проникне през завесата, която разделя живите от мъртвите. Притежава я, откакто се е родила. Вината не е твоя; ако изобщо някой е виновен, това е Белиал. – Малкълм въздъхна. – Знаем толкова малко за световите сенки отвъд края на всичко. А тя навлезе доста навътре в тях, за да те издърпа обратно. Нужно ѝ е време, за да се върне.

– Ами ако е пленена в някое ужасно място? – Люси отново почувства лекия допир, ръката на Джеси, уловила бузата ѝ в шепата. Толкова отчаяно искаше да обърне лице към ласката му, че ѝ причиняваше болка. – Ами ако има нужда аз да я изтръгна обратно по някакъв начин?

Когато Малкълм проговори отново, гласът му беше помек:

– Минаха два дни. Ако не се пробуди до утре, мога да се опитам да я достигна с магия. Ще помисля за това, *ако*, междувременно престанеш да ѝ стоиш на главата и да се тръшкаш. Ако наистина искаш да си полезен, можеш да отидеш в селото и да вземеш някои неща, от които имаме нужда...

Гласът му отслабна и се изгуби в тишина. Люси отново беше в тъмното място. Гласът на Джеси, далечен шепот, едва долиташе до нея. „*Люси, ако ме чуваш... тук съм. Грижа се за теб.*“

Тук съм, опита се да отвърне тя. *Чувам те*. Ала като всички пъти преди, думите бяха погълнати от сенки и тя отново пропадна в бездната.

* * *

– Кой е хубава птичка? – каза Ариадна Бриджсток.

Папагалът Уинстън присви очи насреща ѝ, но не изрази никакво мнение по въпроса кой е или не е хубава птичка. Вниманието му, сигурна бе Ариадна, беше приковано изцяло върху бразилските орехи в шепата ѝ.

– Помислих си, че бихме могли да си поприказваме – каза тя, съблазнявайки го с една ядка. – Нали папагалите говорели. Защо не ме попиташ как е денят ми?

Уинстън я погледна сърдито. Той беше подарък от родителите ѝ много отдавна, когато за първи път бе пристигнала в Лондон и копнееше за нещо пъстро, което да я разсее от потискащата сивота на града. Уинстън имаше зелено тяло, лилава глава и нрав на негодник.

Гневният му поглед ясно даваше да се разбере, че няма да има никакви разговори, докато тя не му дадеше бразилски орех. *Надхитрена от папагал*, помисли си Ариадна и му подаде лакомството между пречките на клетката. Матю Феърчайлд имаше красиво златисто куче за домашен любимец, а ето че тя трябваше да се задоволи с мрачния лорд Байрън в птича форма.

Уинстън глътна ореха и протегна краче, обвивайки нокти около една от пречките на клетката.

– Красива птичка – изсмя се. – Красива птичка.

Ще свърши работа, помисли си Ариадна.

– Имах ужасен ден, благодаря, че попита – каза, давайки му още една ядка между пречките. – Къщата е толкова празна и самотна. Мама само се размотава наоколо с опечалено изражение и се тревожи за татко. Той замина преди цели пет дни. Пък и... никога не съм мислила, че *Грейс* може да ми липсва, но поне тя беше някаква компания.

Не спомена Анна. Някои неща не влизаха в работата на Уинстън.

– Грейс – изграчи папагалът и почука многозначително по пречките на клетката си. – Градът на тишината.

– Действително – промълви Ариадна. Баща ѝ и Грейс бяха заминали в една и съща нощ и отпътуванията им трябва да бяха свързани, макар Ариадна да не беше сигурна как точно. Баща ѝ бе побързал да отиде в Елмазената цитадела с намерението да разпита Татяна Блекторн. На следващата сутрин Ариадна и майка ѝ бяха открили, че Грейс също я няма – беше събрала скромните си притежания и бе заминала под прикритието на нощта. Едва по обед бързоходец беше донесъл бележка от Шарлот, която им съобщаваше, че Грейс е задържана от Мълчаливите братя и разговаря с тях за престъпленията на майка си.

Майката на Ариадна замалко да припадне от тревога.

– О, да не би, без да знаем, през цялото това време да сме приютявали под покрива си една престъпница!

При тези думи Ариадна беше направила физиономия и бе изтъкнала, че Грейс бе отишла при Мълчаливите братя по собствена воля, а не бе завлечена насила, и че престъпницата беше Татяна Блекторн. Татяна вече беше причинила немалко неприятности и болка и ако Грейс искаше да предостави още информация за незаконните ѝ дейности на Мълчаливите братя, е, това я правеше добра гражданка.

Знаеше колко е абсурдно да ѝ липсва Грейс. Двете си бяха говорили толкова рядко. Само че чувството за самота бе толкова силно, помисли си Ариадна, че дори просто да имаше някой *наблизо*, несъмнено щеше да го облекчи. Имаше хора, с които наистина искаше да говори, естествено, но правеше всичко по силите си да не мисли за тях. Те не бяха нейни приятели, не и наистина. Бяха приятели на Анна, а Анна...

Рязкото дрънчане на звънеца я изтръгна от унеса ѝ. Забеляза, че Уинстън беше заспал, увиснал с главата надолу. Ариадна изсипа остатъка от ядките в паничката с храната му и забърза към входната врата, надявайки се на новини.

Само че майка ѝ бе стигнала първа. Ариадна поспря на върха на стълбището, когато чу гласа ѝ.

– Консул Феърчайлд, здравейте. И господин Лайтууд. Колко мило от ваша страна да се отбиете. – Тя замълча за миг. – Да не би да идвате с... новини за Морис?

Ариадна ясно долови страха в гласа на Флора Бриджсток и той я прикова към мястото ѝ. Поне беше зад ъгъла на стълбището, скрита от погледи. Ако Шарлот Феърчайлд

носеше новини – лоши новини, – щеше да е по-склонна да ги съобщи на майка ѝ, ако Ариадна я нямаше.

Зачака, стиснала колоната на стълбището, докато не чу благия глас на Гидеон Лайтууд:

– Не, Флора. Не сме чули нищо за него, откакто замина за Исландия. Всъщност се надявахме, че... ами, че *ти* може да си чула нещо.

– Не. – Гласът на майка ѝ беше далечен; Ариадна знаеше, че се бори да не покаже страха си. – Предположих, че ако държи връзка с някого, то ще бъде офиса на консула.

Думите ѝ бяха последвани от неловко мълчание. Ариадна, на която ѝ се виеше свят, подозираше, че на Гидеон и Шарлот им се искаше да не бяха идвали.

– Нямате никакви новини от Цитаделата? – каза майка ѝ най-сетне. – От Железните сестри?

– Не – призна консултът. – Ала те са ужасно сдържани дори при най-добри обстоятелства. Татяна едва ли е лесен обект за разпит; възможно е просто да смятат, че все още няма новини.

– Но вие сте им пратили съобщения – каза Флора. – И те не са отговорили. Може би... Институтът в Рейкявик? – На Ариадна ѝ се стори, че чува как нотка от страха на майка ѝ се прокрадва покрай укрепленията на учтивостта ѝ. – Знам, че не можем да използваме руна за проследяване, защото ни дели вода, но те биха могли. Мога да ви дам негова вещ, която да им изпратите. Носна кърпичка или...

– Флора. – Консул Феърчайлд говореше с най-мекия си глас; Ариадна предположи, че бе уловила ръката на майка ѝ. – Това е извънредно секретна мисия; Морис пръв би настоял да не всяваме тревога сред Клейва. Ще изпратим още едно съобщение до Цитаделата и ако не получим отговор, ще започнем свое собствено разследване. Обещавам ти.

Майката на Ариадна измърмори нещо в знак на съгласие, но Ариадна беше притеснена. Консултът и най-близкият ѝ съветник не отиваха на крак при някого само защото бяха нетърпеливи за новини. Нещо ги беше разтревожило, нещо, което не бяха споделили с Флора.

След като отново се опитаха да успокоят Флора, Шарлот и Гидеон се сбогуваха. Когато чу резето на вратата да щраква, Ариадна слезе по стълбите. Майка ѝ, която стоеше като вка-

менена в преддверието, се сепна. Ариадна направи всичко по силите си да остави впечатлението, че току-що е дошла.

– Чух гласове. Консултът ли си тръгна току-що?

Майка ѝ кимна неопределено, потънала в мисли.

– И Гидеон Лайтууд. Исаха да знаят дали сме получили съобщение от баща ти. А пък аз се надявах, че са дошли да ми кажат, че *те* са чули нещо от него.

– Всичко ще бъде наред, мамо. – Ариадна улови ръцете на майка си в своите. – Нали го знаеш татко. Ще бъде предпазлив, няма да бърза и ще научи всичко, което може.

– О, знам. Само че... идеята да изпратят Татяна в Елмазената цитадела беше негова. Ако нещо се е объркало...

– Това беше проява на милост – твърдо заяви Ариадна. – Вместо да я заключат в Града на тишината, където тя без съмнение щеше още повече да полудее.

– Само че тогава не знаехме това, което знаем сега – отвърна майка ѝ. – Ако Татяна Блекторн има нещо общо с нападението на Левиатан над Института... това не е постъпка на умопобъркана, която заслужава съжаление. Това е война срещу нефилимите. Това е акт на опасен противник, съюзил се с най-голямото зло.

– Тя беше в Елмазената цитадела, когато Левиатан нападна Института – изтъкна Ариадна. – Как би могла да има нещо общо, без Железните сестри да научат? Недей да се терзаеш, мамо – добави тя. – Всичко ще бъде наред.

Майка ѝ въздъхна.

– Ари, ти израсна такава прекрасно момиче. Толкова ще ми липсваш, когато някой добър мъж те избере и ти се омъжиш за него.

Ариадна издаде неопределен звук.

– О, знам, че станалото с Чарлс беше ужасно – продължи майка ѝ. – Когато му дойде времето, ще си намериш по-добър мъж.

Тя си пое дъх и изопна рамене и Ариадна не за първи път си припомни, че майка ѝ бе нефилим като всички останали и това да се изправя срещу трудности бе част от работата ѝ.

– В името на Ангела – заяви Флора с нов, енергичен тон, – животът продължава и не можем цял ден да си стоим в преддверието и да се терзаем. Има толкова много неща, за които трябва да се погрижа... съпругата на инквизитора не бива

да занемарява домакинството, докато господаря го няма, и така нататък...

Ариадна измърмори нещо в знак на съгласие и целуна майка си по бузата, преди да поеме обратно по стълбите. Докато минаваше покрай кабинета на баща си, видя, че вратата бе откритата. Бутна я леко и надникна вътре.

В кабинета цареше ужасяваща бъркотия. Ако Ариадна се беше надявала, че да надзърне в кабинета на Морис Бриджсток ще я накара да се почувства по-близо до баща си, останала разочарована – вместо това още повече се притесни. Баща ѝ беше организиран и подреден и се гордееше с това. Не понасяше бъркотии. Ариадна знаеше, че бе тръгнал много спешно, но състоянието на стаята ясно издаваше колко уплашен трябва да е бил.

Почти без да се замисли, тя се улови, че разтребва: бутна стола до бюрото, измъкна пердетата, които се бяха сгънали над настолната лампа, отнесе чаените чаши в коридора, където икономката щеше да ги намери. Пред решетката на камината имаше отдавна изстинала пепел и Ариадна взе малката месингова метличка, за да я смете обратно в огнището...

И спря.

Нещо бяло проблясваше сред пепелта. Ариадна разпозна спретнатия калиграфски почерк на баща си върху купчина обгорена хартия. Наведе се по-близо... какво ли бе решил, че трябва да унищожи, преди да си тръгне от Лондон?

Извади листата от огнището, отръска пепелта от тях и зачете. Пронизваща сухота стисна гърлото ѝ, сякаш се задушаваше.

Надраскани върху първата страница бяха думите *Херондейл/Лайтууд*.

Знаеше, че не би било редно да продължи да чете, ала името Лайтууд се отпечата като с горящи букви върху очите ѝ; не бе в състояние да се извърне от него. Ако неприятности заплашваха семейството на Анна, как би могла да откаже да научи?

Страниците бяха надписани с години: 1896, 1892, 1900. Ариадна ги запрелиства и по шията ѝ сякаш плъзнаха ледени пръсти.

Написани с почерка на баща ѝ бяха не сметки за похар-

чени или спечелени пари, а описания на събития. Събития, засягащи херондейловци и лайтуудовци.

Не, не събития. Грешки. Провинения. Беше описание на всички постъпки на херондейловци и лайтуудовци, довели до нещо, което баща ѝ смяташе за неприятности; всичко, което би могло да бъде определено като безотговорно или неблагоразумно, беше записано тук.

03.12.01: Г2Л отсъства от заседание на Съвета без обяснение. ШФ ядосана.

09.06.98: УУ във Ватерло твърди, че УХ/ТХ отказали да се срещнат, водейки до проблеми на Пазара.

01.08.95: Главата на Института в Осло отказва да се срещне с ТХ, наричайки я наследница на демони.

Ариадна усети, че ѝ се повдига. Повечето от описаните постъпки ѝ се струваха дребнави и незначителни или пък слухове; информацията, че главата на Института в Осло отказал да се срещне с Теса Херондейл, една от най-милите дами, която Ариадна бе срещала някога, беше отблъскваща. Ръководителят на Института в Осло би трябвало да бъде порицан; вместо това случката беше записана тук така, сякаш вината беше на семейство Херондейл.

Какво беше това? Какво си мислеше баща ѝ?

Най-отдолу в купчината откри нещо друго. Лист кремавобяла хартия. Не бележки, а писмо. Ариадна го вдигна и погледът ѝ се плъзна невярващо по написаното.

– Ариадна?

Тя побърза да пхне писмото в деколтето на роклята си, преди да се обърне. Майка ѝ стоеше на прага, намръщена, присвила очи. Когато проговори, в гласа ѝ нямаше и помен от топлината в разговора им на долния етаж.

– Ариадна... какво правиш?